

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΜΑΡΙΑ-ΣΟΦΙΑ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ

«Τα όμορφατερά δράματα, τα όμορφατερά μυθιστορήματα δεν είν' εκείνα που εκμαίεσαι ή φαντασία των επαγγελματιών συγγραφέων, αλλά εκείνα που δημιουργεί ή πραγματικότητα και τα παρουσάκει ή Είμαρμένη...»

Α παραπάνω λόγια, τα οποία εινε ένας μεγάλος συγγραφέας, θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν ως πρόλογος στην ιστορία της βασίλισσας Μαρίας-Σοφίας της Νεαπόλεως, ή οποία πέθανε πρό πέντε ετών, αφού έζησε μια ζωή τόσο πονεμένη και βασανισμένη, ώστε θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως θέμα τραγωδίας σ' έναν Αισχύλο ή έναν Εδουάρδο.

Η Μαρία-Σοφία είδε τό φως της ημέρας κατά τό 1850, σ' ένα καλή έξοχικό κ' ερηνικό πύργο της Βαυαρίας, χαμένο μέσα σέ δάση ελάτων, στις όχθες μιας γαλάσις λίμνης... Έκει μεγάλωσε μαζί μέ τις τέσσερες άλλες αδελφές της. "Αν και κωλύσις στις φλέβες τους βασιλικό αίμα, ζούσαν έκει μια ζωή γαλήνια και χωρίς πολυτέλειες, χωρίς στον αγαπό πατέρα τους, τό δοκίμα Μαξιμιλιανό, ό οποίος προτιμούσε από τών βασιλικών αυλών, την φρονία ζωής της έξοχής. Η πένη αδές κόρες έλαβαν την πιο Ιδανική, την πιο φρονία, την πιο γοητευτική μόρφωση, που μπορεί ή φαντασθή κανείς: "Ήξεραν τά ονόματα όλων τών φυτών, όλων τών λουλουδιών κ' όλων τών άστρων, ήξεραν καλά την ιστορία κ' όλους τούς ώραιούς θρύλους της, ήξεραν να τραγουδούν, να παίζουν κιάρα, να άρβουν ρούχα γιά τούς φτωχούς, να χορεύουν λαϊκούς χορούς και ν' απαγγέλλουν ποιήματα σέ έφτα-όχτώ γλώσσες... Ήξεραν ακόμα να διαβάσουν και τά πιο άνευτάτα άλογα, να σκαρφαλώνουν, σαν κατακίματα, άπάνω σέ ψηλά βουνά της χώρας τους, να άδηνονε μια βάρκα και ν' ακολουπούν, σά νεράιδες, άπάνω στα γαλάσις κύματα της όχθης λίμνης του πύργου τών...

Αυτά τά κορίτσια που είχαν άνατραφή μέ αυτό τό ρομαντικό τρόπο, αυτά τά κορίτσια που είχαν μεγάλώσει μακριά από κάθε πολυτέλεια και που φρουσαν άλλα λινά φορήματα, χωρίς στην άνατροφή αυτή, άπέκτησαν χαρακτηριστικά, χωρίς σθένος, σπάνιο και περήφανο. Μέ τά προτερήματα τους αυτά έβγαν, άμα έμεγίστανον λίγο, έ-ξαιρετικά πλάσματα... Έπί πλέον, ή άγνη παιδική έκραση του προσώπου τών, τά μεγάλα γαλάσις μάτια τους, που ήταν συγχρόνως λαμπρά και σκεταίνα, και ή χρυσή μούδιας τών μαλλιών τους, που άποτελοσαν τό μόνο τους κόσμημα, ύπόσπονδον δια πολύ γρήγορα ή νέες αυτές, θα γίνοντουσαν γυναικες καταπληκτικής όμορφάς...

Ζούσαν ως τότε μέσ' στη γλυκιά γαλήνη της οικογενειακής άμμοφαιρας και τό μέλλον τους πού άντικρυαν τό γάμο μέ τση έμπιστοσύνη, ουτε ύπομάρζονταν καν τά δάκρυα που έμελλαν να χύσουν, ουτε τό αίμα μέ τό οποίο θα γέμισε ό δρόμος της ζωής τους...

Την εποχή εκείνη, ζούσαν ακόμα μέ τις γλυκύτερες και τις ώραιότερες ελπίδες... Ζούσαν σάν τις βασιλοπούλες τών παραμυθιών, που περιμεναν τό Μαγεμένο Βασιλοπούλο νάβη ή επί τά πόδια από τό παλάτι τους. Η μια άπ' αυτές κωλας, ή μικρούλα "Ελισάβετ, είχε φθάσει από τών πατρικό πύργο, μέ τη χάρη τών δεκάτη της χρόνων και μέ τό άπλό λινό της φορήμα, γιά νά παντρευτή τόν νεαρό και ώραίο τότε Φραγκίσκο Ίωσηφ και νά γίνει αυτοκράτειρα της μεγάλης Αυστρογγαρίας. Μπορούσε νά ύπάρξη λαμπρότερο μέλλον άπ' αυτό;...

Σέ λίγο καιρό κατόπιν, και ή τρίτη από τις αδελφές, ή Μαρία-Σοφία, ή ώραιότερη άπ' όλες, φέρσε άπάνω στό χρυσόμαλλο κεφάλι της ένα στέμμα, όχι βέβαια τόσο σπουδαίο σάν της μεγάλης αδελφής της, αλλά άσφαλός περισσότερο έλκυστικό γιά μια κόρη: "Ο διάδοχος του βασιλείου της Νεαπόλεως Φραγκίσκος, πήγε μια μέρα και την έζήτησε από τόν πατέρα της γιά νά την κάνει βασίλισσα στην φρονία του χώρα, στη μαγευτική και τραλή Νεάπολη, τη γεμάτη λουλουδία και τραγοδία. "Ο πατέρας της δέχτηκε και ό γάμο τους έβγαν... "Υστερ' από λίγες βδομάδες ό βασιλεύς της Νεαπόλεως Φερδινάνδος πέθανε και τό νέο ζευγάρι άνέβηκε στό θρόνο...

"Ο Φραγκίσκος ήταν τότε είκοσιεννών χρόνων και ή Μαρία-Σοφία δεκαοχτώ... Μπορούσαν σενεπώς κ' οι δύο νά έπαναλάβουν τη φρόση που είχε πη κήποις ή άτυχή Μαρία Άντουανέττα: "Εδουάκινισού μας, Κύριε, άρχίσμας νά βασίλευσμε πολ' νέοι...»

Και, πράγματι, την εποχή εκείνη, ή Ίταλία περνούσε πολ' άσχημες ήμέρες... "Ημέρες ταρχών, πολέμων, έπαναστάσεων... "Ο Ίταλικός λαός ήθελε την ένωση του και υπό την αρχηγία του Γαριβάλδη, είχε έξεγερθή έναντίον τών βασιλέων του και τών άρχόντων του, ό οποίοι είχαν τη χώρα τους διακερμένη σέ μικρά κρατίδια. "Ενας από τούς βασιλείς αυτούς, ό σπουδαιότερος ίσως, ήταν κ' ό σύζυγος της Μαρίας-Σοφίας...

"Ο άτυχής αυτός βασιλεύς, αφού είδε όλους

τούς άλλους συναδελφούς του νά πέφτουν ένας - ένας από τό θρόνο τους και νά χάνουν τά βασιλεία τους, αφού έχασε κ' αυτός όλα του σκεδόν τά φρούρια κ' όλες τις πόλεις, αφού έχασε τη Σικελία, που υπήγαγε στό βασιλείο του και τις άλλες του χώρες, αναγκάστηκε σέ λίγο νά περιοριστή στό μόνο καταφύγιο που τού έμενε, στό φρούριο της Γκαέτα, τό οποίο δεν άδρησαν νά τό πολιορκήσουν κ' αυτό τά στρατεύματα του Γαριβάλδη...

Κλειστικμε λοιπόν σ' αυτό μαζί μέ τη Μαρία-Σοφία στις 4 Νοεμβρίου 1860, έτοιμοι νά πολεμήσουν μέχρις εσχάτων γιά τό δίκαιο και την τιμή, μαζί μέ μια χούφτα ήρώων, μεταξύ τών οποίων ήταν και μερικοί γάλλοι άξιωματικοί, ό οποίοι είχαν θέσει τό σπαθί τους στη διάθεση του εύγενούς αυτού ήγέμονος...

Και ή πολιορκία της Γκαέτα από τούς Γαριβαλδιούς άρχισε, στενή, τρομερή, άπελευστική... Τόσο τρομερή ήταν ή πολιορκία αυτή, ώστε ό πολιορκουόμενος αναγκάστηκε νά έπιβράσουν σ' ένα βαρκάκι της γυναικες τους και τά παιδιά τους και νά τούς άπομακρύνουν άπ' αυτή την κόλαση... Μεταξύ αυτών, ήταν και ή βασίλισσά του και ή μικρός πριγκιπίτισες... Η δεκαεννιάτης τότε Μαρία-Σοφία έπρεπε νά φύγη μαζί τους, ή θέσις της δεν ήταν μεταξύ τών πολιορκουμένων... Έκείνη όμως είχε ψυχή άτρόμητη. Ποτέ δεν θα έγκατέλειπε ουτε τό σύζυγό της, ουτε τό στρατό τού, ό οποίος, μέ μια ήρωική άπελπισία, πολεμούσε, ύπέφερε και σκοτανότανε γ' αυτούς... Και έτσι, ή Μαρία-Σοφία, παρ' όλες τις ίκεσιές και τις παραλήσεις του συζύγου της, έμεινε μεταξύ τών πολιορκουμένων...

Αδιάκοπα, μέρα και νύχτα, την έβλεπε κανείς στους δρόμους της Γκαέτα νά ένσυχθη τούς άποθαρμωμένους, νά περιουλλέγη τούς τραυματίες και νά έπισκεπτεται τά προχώματα, όπου ή όριδές έπεφταν σάν βροχή, σκαρπίζοντας γύρω τους τό θάνατο... Πολλές φορές είχε παύσει κ' ή ίδια τό όπλο ενός σκοτειμένου ή ενός πληγωμένου κ' είχε πολεμήσει σάν ήρωας...

Τίποτε δεν έκατόπισε, τίποτε δεν έτρόμαξε, τη νσηρή αυτή βασίλισσα μέ τη φλογερή και περήφανη καρδιά, ή οποία είχε μόνο της όνειρο νά τραυματισθή κ' αυτή κ' ή οποία ήλεκτριζε τό θάρρος τών πολιορκουμένων μέ

τόν τρελλό της ήρωισμό... "Ενας, δυό, τρεις μήνες πολιορκίας έπέσαν... Τό φρούριο άντεχε ακόμα, μέ ή πόλις της Γκαέτα είχε μεταβληθή πιά σέ μια τρομερή κόλαση. Η πένη άρχως νά μαστίγη τούς κατοίκους και τη φρουρά. "Ενας τρομερός χειμώνας μαζί μέ μια έπιδημία τύφου, που ένδοκνησαν συγχρόνως, έστειλαν κατά έκατοντάδες στόν άλλο κόσμο, όσους εβλύσανον από τις όριδές τών Γαριβαλδιών...

Μιά μέρα, μια περιουάδοπηκή άναντίσθηκε στόν άέρα και μια όριδα έμπηκε μέσ' στό δοματίο της βασίλισσας, ή οποία, ως εκ θαύματος, σώθηκε. Έκείνη τότε, μέ ήγχιονας που άλλού νά κατοικήση, αναγκάστηκε νά καταφύγη σ' ένα ύπόγειο, σέ μια σκοτεινή τρύπα, χωρίς άέρα και χωρίς φως, γιαντί τά παρσθένά του είχαν φραχτή μέ μαδέρια.

Η Μαρία-Σοφία έμεινε εκεί, χωρίς νά παρανοείται και δεν ασφύκτανε τίποτε άλλο παρά πώς νά παρηγορήσει εκείνους που έπασχαν, μονάζοντας στους πληγωμένους μερικά γλυκίσματα και φρούρια που τού είχε φέρει ό γαλλικός στόλος και ύποφέροντας ή ίδια τις μεγαλύτερες στερησιές και θλίψεις μέ τό χαμόγελο στα χείλη...

Ήθε άόσπου μια μέρα που έβουσε και τό χαμόγελο έκείνη, γιαντί την ήμέρα αυτή άρχισε ή τελευταία άγονία της Γκαέτα... Η ήμέρα αυτή ήταν ή 6 Φεβρουαρίου 1861.

Τά τρώματις είχαν πιά έξαντληθή έντελώς και μαζί μ' αυτά και τά πολεμοφόδια. Τά τρία τέταρτα της φρουράς της Γκαέτα είχαν σκοταθή πολεμώματα και τό όχυρο φρούριο είχε μεταβληθή από τό βομβαρδιισμό σ' ένα σαρφ έρείπια. Η άπελπισία είχε άπλώθη πιά παντού, και σ' αυτήν ακόμα την καρδιά του ήρωικού και γενναίου βασιλικού ζεύγους, που άντικρίζοντας παντού γύρω του καταματωμένα πτώματα και έρείματα που κέντιζαν, καταλάβαινε καλά πώς δεν τό έμεινε πιά τίποτε άλλο παρά νά παραδοθή...

Γι' αυτό στις 14 Φεβρουαρίου 1861, ό Φραγκίσκος II: ό τελευταίος βασιλεύς της Νεαπόλεως, αναγκάστηκε νά συνθηκολογήσει μέ τά στρατεύματα του Γαριβάλδη, νά τούς παραδώσει τη Γκαέτα και νά παραινηθή από τό θρόνο του.

Την άλλη μέρα ό βασιλεύς και ή βασίλισσα έπεβίβασθησαν στό άτμόπλοιο "Φλαρός" φεύγοντας γιά την έξορία. "Οσο στατίδια τούς απέμειναν ακόμα, κορφαλασμένοι, πεινασμένοι, γεμάτοι πληγές, τούς παρουσίασαν γιά τελευταία φορά όπλα... Πέρασαν τό ψευφάκι που σενεδεσε τό βαρκάκι μέ την παρτίδα τους, την όποια άφνησαν νά πάντα, σπρινόμενοι ό ένας στόν άλλο: "Ο Φραγκίσκος ήταν κατάκλημος

Ο Δούξ Μαξιμιλιανός της Βαυαρίας, πατέρας της βασίλισσας Μαρίας-Σοφίας.

Η μητέρα της βασίλισσας Μαρίας-Σοφίας.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΕΡΓΟ...

ΟΙ ΔΟΞΟΜΑΝΕΙΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ

Είνε, γενικώς, παρτηρησιώδης πώς όλοι οι μεγάλοι εγκληματίαι αισθάνονται την ανάγκη, μέλεις συλληφθησθαι και τους κλείσουν στη φυλακή, να καθίσουν να γράψουν τ' απομνημονεύματά τους ή άκόμο κάποιες φιλολογικά έργα. Αυτό όμως όφείλεται μάλλον σε μεγάλη έγυσίση, παρά σε πραγματική ανάγκη. Οι περισσότεροι εγκληματίαι είναι δοξομανείς και φιλόδοξοι στο έπακρον.

Από την εποχή που ο 'Ηρόδοτος έβγαζε τον περίφημο ναό της 'Αρτέμιδος για ν' άποθανάτιση τ' όνομά του στην ιστορία, δέν έλλειψαν άπ' τον κόσμο οι διάφοροι ανισόοροσοι που ζήτησαν με κάθε μέσο—έστω και με τό έγκλημα!—ν' άποκτήσουν μιá θλιβερή δόξα!

Όταν στά 1907, ο περίφημος εγκληματίας Λόου, παρουσιάζετο πρό τό κακουγοδικείου τών Παρισίων για νά δικασθί για ένα σαρδ φόνου που είχε διατρέξει, ή μόνη σκέψη που άπασχολούσε τό άνθρωπόμοφο αυτό τέρας ήταν άν βγήκη καλά ή φοτογραφία του στις έφημερίδες!...

Τήν ίδια κυνική άταραξία διετήρησε μέχρι της τελευταίας στιγμής του. Ένώ ο δήμος τοι κατέβαζε τό γκαζά, για νά κόψη τό λεπίδι της γυλοτινάς εύκολότερα τό λαϊμό του, ο Λόου ειπε γελόντως :

— Σκεπασί μου, καλά τους όμους, για νά μήν άρπάξω καμμιά πλευριτίδα!

'Άλλοι πάλι εγκληματίαι προσπαθών ν' άποκτήσουν τη δόξα, γράφοντας ποιήματα. Έννοείται πως οι περισσότεροι άπ' αυτούς είναι άδύνατοι λογολόγοι. Δέν διατίθουν καθόλου νά κλέψουν ποιήματα όλοκληρα γνωστών ποιητών—του Λαμαρτίνου, του Μουσού, του Όγκυο και άλλων—και νά τα παρουσιάζουν για δικά τους!

Σχετικώς με τη λογοκλοπή αυτή μαρία τών εγκληματιών, ό πάρος τό παρακάτω χαρακτηρισμό άνέκδοτο.

Ο διάσημος βολορόνος γυναικώ Βιντάλ, άμα συνελήφθη, παρουσίασε στους άνακριτάς και στους λατρούς, μερικους στίχους του, εξαιρετους...άφού τους ειχε γράψει ο Μολιέρος!... Πράγματι, οι στίχοι αυτοί ήταν κλεμμένοι από τον Μισάνθροπο και τις Σοφές γυναίκες, δύο γνωστότατες κομωδίες του μεγάλου κομωδογράφου.

Ένας άπό τους δικηγόρους μάάλιστα του Βιντάλ, που άγνοούσε παθος φαίνεται τό Μολιέρο, παρουσίασε στο δικαστήριο και τους στίχους του πελάτου του, για ν' αποδείξη πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ποιητής και έπρεπε συνεπώς νά τον κρίνουν έπιεικώς!...

Τό νοστιμότερο όμωσ είναι ότι πολλές έφημερίδες έπασαν άνυποψίαστας στη φάνα αυτή και δημοσίευσαν στην πρώτη σελίδα τους στίχους ενός μεγάλου εγκληματίου ποιητού...όπου, άποκαλύσαν τον Βιντάλ.

Η πλαστογραφία όμωσ δέν άρνηση ν' άποκαλυφθί! Ο Βιντάλ δέν έχασε βέβαια τίποτα από την ύπόθεση αυτή, μη ή έφημερίδες που δημοσίευσαν τους στίχους του, ζήτημόθησαν πολύ ήθικώς, γιατί έξέτισαν στην έκτίμησή του κοινού...

και δάκρυα κυλούσαν από τό μάτια του... Η Μαρία-Σοφία εύθυνη, με τό μάτια στεγνά, με τό πρόσωπο άναμμένο, σφιγγοντας σκαρομακιά τα χείλη της που έτρεμαν για νά μήν της ξεφύγουν οι λυγμοί που την έπινγαν...

Όλοι τους οι άγώνες, όλες τους ή προσπάθειες, όλα τους τα βάσανα είχαν πάει χαμένα...

Τά πάντα ειχαν χαθί για αυτούς εκτός της τιμής...

Εξόριστο παιδί, τό βασιλικό ζεύγος κατέφυγε στη Ρώμη, κοντά στον Πάπα Πίο ΙΧ, τοι όποιο ή πατρική καρδιά ειχε συγκινηθί μπροστά στην τσίχη άπόκλιση που γέμισε τότε τις δύο αυτές εύγενείς ψυχές... Έγκατεστάθηκαν στο άπέραστο άνάκτορο Φαονίζε, το όποιο τους παρεχώρησε ο Πίος και τό όποιο φανόταν πολύ μεγάλο, για την περιορισμένη παιά αυτή τών έκπτώτων αυτών βασιλέων...

Ότισό ή μεγάλη δυστυχία τους προκάλεσε έκδηλώσεσ συμπληθείσθε ύπερ αυτών άπ' όλα τα μέρη της Ευρώπης. Καθημερινώς λάβαναν στην έξορία τους στίχους και δάρα τό όποιο τους δούλεσαν άνθρωποι άγνωστοί τους—πρό πάντων γυναικες που συνέπασχαν στον πόνο τους. Ο ίδιος ο Πάπας έπισημοποίησε την άπέρανη συμπάθεια ή έκτίμηση που έτρεπε προς αυτούς, άνομιμοντας στη Μαρία - Σοφία τό παράσημο του 'Χρυσού Ρόδου... Έκτός όμωσ άπό τό ρόδο αυτό, εν' άλλο άνθος άληθινό ήλιε νά παραγορηθί τους δυστυχισμένους αυτούς βασιλεις, ένα μικρό, λεπτό λουλουδάκι που άνθισσε στα χρώματα της έξορίας... Άπέκτησαν ένα κοριτσάκι... Καθώς έβγαζε πάνω άπ' την κόνινα της κόρης της, ή Μαρία Σοφία και την έβλεπε να χαμογελά, νόμιζε πως μερδς στο χαμόγελο αυτό έδωσαν όλοι οι πόνοι ή όλες ή θλίψεις που ειχε υποφέρει ως τότε.

Μά, άλλοίμοιο! ή μικρή άρτίνα αυτή τοι ήλιου έμειλε νά ορθύη σε λίγο... Στο προσεχές φύλλο θα σάς διηγηθούμε τό δεύτερο και δραματικότερο μέρος της τραγικής αυτής γυναικας. Ως τώρα ύπέφερε μόνο ως βασίλισσα, από δίδ και πέρα άρχίζουν οι πόνοι της ως μητέρας και ως γυναικας.

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η γυναικεία όμορφιά

Η γυναικεία όμορφιά ξευρτάται από την ιδέα που έχουν οι διάφοροι λαοί της γης για αυτήν. Μιά γυναίκα π.χ. που θεωρείται όραία από έναν Ευρωπαίο, δέν άρέσει σ' έναν 'Ασιάτη. Κι' ένας 'Αφρικανός δέν θεωρεί όραία γυναίκα εκείνην που βρισκει ως όμορφη ένας 'Ινδός.

Ότισό ο τύπος της γυναικείας όμορφιάς που άρέσει πάνω κάτω σ' όλους είναι ο ακόλουθος :

Μαλλιά γυναικώ τών όρθων τοι Γάγγη, μήτη 'Ελληνίδος, στόμα 'Αγγλίδος, χρώμα Γερμανίδος, άνάστημα Γεωργιανής, βραχιόνες Φλαμανδής, κνήμες 'Ιταλίδος, μάτια 'Ισπανίδος από την 'Ανδαλουσία και χείρες Παρισιάνας.

Οι Ευρωπαίοι ήρουν από μιá όραία γυναίκα νά έχη : 'Επιδερμίδα άσπρη, λεπτή, άπαλή, ζσηρή και δροσάτη. Σάρκα σφιχτή και μαλακή στην άφή. Μέλη άρμονικά. Πάχος μέτρο.

Θεωρείται τέλος ως πολύ χαρακτηρισμένη ή όμορφη γυναικεία που έχει μαλλιά ξανθά και μάτια και χρώμα μελαχρονής.

Οι 'Αραβες που εινε πολύ άπαιτητικοί στο ζήτημα της γυναικείας όμορφιάς, για νά χαρακτηρίσουν μιá γυναίκα άπόλυτα όραία, άπαιτούν νά έχη :

Τέσσερα μαύρα : Μαλλιά, φρύδια, ματόκλαδα και κόρες τών ματιών.

Τέσσερα άσπρα : 'Επιδερμίδα, βολβούς τών ματιών, δόντια και κνήμες.

Τέσσερα κόκκινα : Τη γλώσσα, τα χείλη, τα ούλα και τα μάγουλα. Τέσσερα στρογγυλά : Τό κεφάλι, τό λαϊμό, τα μπράτσια και τους άσταγαλάους.

Και τέσσερα μακρά : Τη ράχη, τα δάκτυλα, τα μπράτσια και τις κνήμες.

Ο Πλάτων έλεγε ότι ή γυναικεία όμορφιά εινε τό ύψεστα αγαθό. Οι Σπαρτιάται έβιναν τέτοια σημασία στην όμορφιά της γυναικας, ώστε κατεδίκασαν σε βαρύ τρώσιμο τό βασιλέα τους 'Αρχίδαμο, γιατί παντρεύτηκε γυναίκα άσχημη, από την όποια, έλεγαν, δέν μπορούσε ν' άποκτήση όραία βασιλοπούλα, για νά διοικήσουν τη Σπάρτη.

Η όμορφιά της γυναικας εινε κληρονομική του πολύ από την όμορφιά των άνδρων, λέγει ένας Βιεννέζος γιατρος.

Άγαλμα που τραγουδάει

Στην αρχαιότητα γινότανε συχνά λόγος για ένα θαυμαστό άγαλμα ή που βρισκότανε στην Αίγυπτο, στην πεδιάδα τών θηβών, κοντά στην εισοδο του έκεί άνακτορου. Τό άγαλμα αυτό έβγαζε κάθε πρωί, με την άνατολή τοι ήλιου, γλυκιστάτους άρμονικους ήχους, που έμοιαζαν με μουσική καθάρας.

Οι 'Ελληνες έλεγαν ότι τό άγαλμα αυτό ήταν ο θεός Μένμων, ο υιός της 'Ηούς, ο όποιος χαρετοίσε κάθε πρωί τη μητέρα του. Η παράδοση αυτή κυκλοφορούσε σε μεγάλη κλίμακα, και κληθός άνθρωποι έτρεχε κάθε πρωί στο άγαλμα, για νά τ' άκούση με τ' αυτιά του που τραγουδούσε...

Η φήμη του ειχε άπλωθει τόσο, ώστε πήγαναν και βασιλίδες από τό πέρατα τοι κόσμου, για νά τ' άκούσουν νά τραγουδή.

Ο αυτοκράτωρ 'Αδριανός έπισκεύθη κι' αυτός τον κολλοσσόν τοι Μένμωνος—έτσι λεγότανε τό άγαλμα—κι' έκολλησε ή ύπερμέτρος...όταν άκουσε τον μαρμάρينو αυτόν όγκο νά τραγουδάη τρεις φορές μπροστά του.

Τό Μενμώνιον άγαλμα εινε ένα από τα αρχαία θαύματα τα όποια πιστοποιούν άπειροι συγγραφεις. Δυστυχώς όμωσ, πρό 1600 έτιδ έπαψε νά τραγουδή...και μέχρι σήμερα εξακολουθεί νά κρατή την ίδια σιωπή.

Τι νά συνέβη άραγε ;

Στην αρχή, τό απέδισαν αυτό σε δυσαρέσκεια τοι Μένμωνος. Πως έβρε! Κάποιος θα ειχε πειράξει τον κολλοσσό, κι' έκίους από έκδίκηση έπαψε νά τραγουδά. Τό τρομερό αυτό πρόβλημα βασάνιζε τους ανθρώπους καμποσο καιρό, όσπου βαρεθάναν νά πονεμαρλάνε για νέες έγυνες...και άφησαν τό άγαλμα στην ήσυχία του. Και μόνον όστερ' από πολλούς αιώνες, κάποιος Γάλλος, ο Λετρών, έξηγήσε τους λόγους για τους όποιους τό Μενμώνιον άγαλμα έπαψε νά τραγουδά.

Τό άγαλμα λοιπόν τοι Μένμωνος ήταν άκέφαλο—εξ αίτιας κάποιου άτυχηματος—κι' ένα μέρος τοι σώματός του ειχε σπάσει. Η μουσική λοιπόν όφείλεται, κατά τον Λετρών, σ' αυτό άκέρως τό ρήγμα. Κάθε πρωί, όπως έβγαινε αύρα, ο άνεμος που περνούσε άνάμεσα από τό σπάσιμο τοι μαρμαρένιου κορμού τοι, παρήγαγε έναν ήχο όμοιο με θρηνώδη μουσική...

Άλλά τό άγαλμα αυτό τό έπισκεύασε άργότερα ο Σεπτίμιος Σεβήρος. Η τρώπες του δηλαδή βουλώθηκαν κι' ο άνεμος δέν περνούσε πάλι άνάμεσα από αυτές για νά σφριζή σαν μουσική.

Κι' έτσι εξηγήθη τό θαύμα, το όποιο πήγαναν στην αρχαιότητα για τό δόξιο χιλιάδες πιστών και εύσεβών ανθρώπων!...

